

PARADA LITERÀRIA**CRÒNIQUES D'A BORD: EL TRANSPORT PÚBLIC EN 40 LÍNIES**

És un dimecres fred, d'hivern. A les set i quaranta-dos del matí, en Neal Swan, un home d'origen anglès, comença la seva rutina diària. Ja està assegut davant al volant, mentre espera que la gent entri al vehicle. Al Neal, li agrada observar la gent, la mateixa cada dia. L'àvia que va al supermercat, el noi que va a l'institut. A en Neal li agradaria xerrar amb tots ells. Però no pot. És el conductor de l'autobús. S'atura a la següent parada. És la seva preferida. Com cada dia, puja a bord un nen de set anys, que va a l'escola. En Neal recorda el seu nom: Henry Albans. Els seus pares també venen del Regne Unit.

Sap que a la pròxima parada pujarà l'Enric. És un nen de la mateixa edat que en Henry. És bastant alt i ros. Tot i que només es mouen 15 minuts al dia, a l'autobús, els dos nens s'han fet molt amics. Arriba a la parada. Els dos amics es retroben. Seuen cap al davant. De tant en tant, en Neal els mira pel retrovisor. Mai es cansa de parlar, riure i jugar. Avui l'Enric ha portat gomines. Els dos companys se les mengen, com si fossin un tresor. L'autobús arriba a la parada que ha de baixar l'Enric. Els dos amics s'acomiaden amb un: "Fins demà, col·lega". En Neal no pot evitar pensar que a ell mai li havien dit col·lega. Els dies van passant, les setmanes i els mesos passen volant. En Henry i l'Enric es continuen trobant.

Avui, com cada dia, en Henry puja a l'autobús. Espera ansios l'arribada del seu amic. Avui li porta una sorpresa: com que és el seu aniversari, li ha portat un tros de pastís. En Neal, també, espera l'arribada de l'Enric. S'atura per fi a la parada. La gent va pujant, però l'Enric no apareix. En Neal espera més del normal, ja que pensa que potser arribaria una

mica tard. Però no és el cas. "S'ha posat malalt", pensa el conductor, tancant les portes del vehicle. De veure'ls veu el Henry una mica decebut. "Tan de bon pogueu consolar-lo", pensa. Però no pot. És el conductor de l'autobús.

Passen els dies i les setmanes, eternes pel Neal. Com cada dia, en Henry puja a l'autobús, il·lusionat per tornar a veure al seu amic. El Neal condueix el vehicle fins a la propera parada. Ell també té ganes de veure'ls junts i contents. Però, com des de ja tant de setmanes, l'Enric no apareix. El conductor mira en Henry. Vol anar allà i consolar-lo, dir-li que no passa res, que tindria els seus motius per no venir durant una temporada, que tornaria. Però no pot. És el conductor de l'autobús.

Som al maig, han passat dos anys i mig. Ara els matins són més càlids, a les set i quaranta-nou del matí ja hi comença a haver una mica de sol. En Neal, davant del volant, s'atura a la parada que toca. Puja l'àvia que va al supermercat, el noi que va a l'institut, i en Henry alban, que va a l'escola. Ja no espera impacient la pròxima parada, però encara recorda el seu amic. En Neal fa parar l'autobús.

Entra una dona embarassada, una noia jove i un home amb uniforme. Entra també un noi, amb el cap cot, de la mateixa edat que en Henry. És alt i ros. Quan mira cap amunt, el Neal li veu el rostre. L'Enric no havia aparegut. Tant en Henry com el Neal s'havien fet falses il·lusions. El conductor mira cap el noi i et. El consola amb una sola mirada, només amb la mirada del conductor de l'autobús.

Nom i cognoms: Marta Pujol Valls

Escola: INS La Mitjana

Curs: 1r ESO

Categoria: grup 3

